

EL GOS INTREPIT I LA LLUNA TÍMIDA

GRUP B - Posa

305

3v

Un bon dia d'estiu la Pregunta, una gossa d'una humil i tranquil·la casa de pagès, va tenir un desig. Volia anar a visitar la Lluna. Per ella, el cel era ple de records. Allà dalt, els seus avantpassats descansaven a dintre dels cràters de la Lluna. Però el que més l'apassionava era aquell somriure o a vegades aquella síndria, que il·luminava el cel. A les nits brillava com les estrelles, i al matí, descansava darrere el sol.

Una tarda de diumenge, l'amo de la Pregunta, va anar a collir les pomes del fort pomer que tenia al seu camp. Era un home robust i baixet, tenia uns 50 anys i el cabell completament blanc. Li encantaven aquelles tardes. Anar a collir pomes del seu pomer l'ajudava a desconnectar de les seves preocupacions. Així doncs, aquella tarda quan va acabar, va deixar l'escala de fusta recolzada al tronc del vell arbre i se'n va anar a casa seva. La gossa, sense pensar-ho dues vegades, va posar la seva peluda pota al primer esgraó de l'escala, i així va anar pujant fins que tot d'una, va arribar a un altre món. No s'ho podia creure, estava als cràters de la Lluna! Va sentir rere seu una veu molt familiar. Era la veu de l'avi Bobi! El trobava tant a faltar... Aquell vell gos era molt savi i sempre havia ajudat a la seva néta. De sobte, una pota molt suau li va acariciar el cap. En girar-se veié que era l'avia Perla! Ella tan presumida com sempre! Al cap d'uns minuts s'havia reunit tota la família. Reien i es feien petons. La Lluna escoltava tot el que deien, i ella també volia parlar amb ells, però com que era tan tímida no gosava. La Pregunta, ho va veure i sense dubtar ni un segon, la va afegir a la conversa. Es van passar hores parlant, fins que l'àvia Perla amb una veu tremolosa va dir: "Pregunta, em sembla que és hora que marxis". Es va fer un profund silenci al cel. Se sentien molt fluixet els crits de l'amo que la cridaven. Fins i tot l'Anna, la mestressa de la Pregunta, plorava. A la Pregunta se li van omplir els ulls de llàgrimes. No volia marxar, però sabia que ho havia de fer i per això va dir adéu molt fluix i va començar a baixar poc a poc les escales. Quan va arribar a baix, el seu amo en veure-la es va abraçar a ella fent-li petons.

Ara, la Pregunta, totes les nits pensa en aquell bonic moment que va passar allà dalt del cel, i fins i tot, a vegades, veu com la Lluna li pica l'ullet.

MARTINA GARCIAPONS CATALÀ
11 anys
6è d'Educació Primària
Escola Dr. Robert
CAMPRODON